

falingsmand til 15 Rekruter, hvoraf den nye Hær, som de Herrer ville lave, kommer til at bestaa. Før vilde man have 603 værnepligtige Befalingsmænd som tjenestegjørende, nu vil man absolut have Tallet nedsat med 171. Før holdt man paa en Centralstole for Befalingsmændslever, det var umuligt, det var forræderisk mod Folkevæbningsstanden ikke at gaa ind derpaa, nu vil man absolut ingen Centralstole have. Før ingen Elefskole, nu en saadan. Før to Klasser i Officerstolen, nu absolut 3. Før maatte den 3die Klasse kun have Undervisning i 2 Aar, nu i 2 1/2. Før skulde Tjenestetiden, Embedstiden, for Premierlieutenanter og Kapitainer fortsættes henholdsvis til det 45de og 55de Aar, for at de dog skulde gjøre nogen Nytte for Pengene. Nu skal den nedfattes til henholdsvis 42 og 52 Aars Alderen, for at det kan gaa saa meget raskere med Forhøielsen af Pensionsbyrden. Før saa og saa mange Heste; dette Antal vil man nu absolut forsøge med over 600. Før holdt man saa bestemt paa 7,436,000 Kr., nu henimod 9 Mill. Før holdt man paa en klar Lovsform, et selvstændigt Forslag for at blive fri for det Gamle, nu er „Tillæget“ til Loven af 1867 det absolut nødvendige Grundlag. Før holdt man paa de sædvanlige Former for Behandlingen af Sagen igjennem de af Grundloven anviske Stadier, nu vide vi, hvilke Former man har anvendt, inden man naaede at faae bragt dette Forslag ind i Thinget, skjøndt Forslagsstillerne havde Sæde i et til Behandling af den samme Sag nedsat Udvalg, hvor de forholdt sig taus. Før skulde Befolkningen absolut spørges, om den vilde gaa ind paa, at Sagen blev overveiet ved Landsthinget gjennem Delegerede i et Fællesudvalg, nu hedder det: Hvad skulde vel Befolkningen spørges for, fordi man gaar 1,500,000 Kr. op om Aaret fra sit tidligere Forslag og iøvrigt endevender alle sine Principer. Før var der grundig Distillid til Regjeringen og ikke mindst til den ærede nuværende Krigsminister, nu den fuldstændigste Tillid; man erkjender, at Tillæget har sin Bønselighed i Gjenmøjsrelsen, men betvivler ikke dets loyale Udførelse netop af den ærede nuværende Krigsminister. Før skulde Alt standses, der skulde gjøres rent Bort, nu vil man have Alt fremmet i en rivende Fart. Før havde man anvendt 7 Aar og 8 Maaneder til Overveielse af Sagen — vil man læse Høirepressen, var det upatriotiske Overveielser —, nu har man kun anvendt 3 Dage, eller for at bruge den ærede Ordførers Udtryk 3 Døgn til Hastværket — hør Høirepressen: det er et overmaade patriotisk Arbeide. Spørdeles er nu denne interessante Forvandling foregaaet? Jeg læste forleden Dag, at der her i Salen var anvendt et Sagn, der var sat i en vis Forbindelse med den foreliggende Sag. Det bragte mig paa Tanken om et andet Sagn, nemlig det om Soldaten med Kornystret. Han havde et Kornystret, som var af den Bestaaffenhed, at,

naar han slog paa det og sagde en vis Formel, sprang der ud af det saa mange Batailloner og Regimenter, som han ønskede, og naar han saa slog paa det igjen og nævnte en anden Formel, vendte de smukt tilbage og løb ganske roligt ind i Kornystret igjen. Det ærede Høire har nu i 7 Aar ofte brugt dette Kornystret og har ofte ladet marschere op her paa Papiret den ene Bataillon efter den anden; men man har kunnet anvende Formelen imod dem, og de ere vendte tilbage til de Herrer's Kornystret igjen. Smidlertid have de ærede Forslagsstillere nu set saa længe paa det Krigsspil, at de have faaet Lyft til ogsaa at benytte det, og de have da laant Høires Kornystret i 3 Dage, men o vel de have kun faaet den første Formel, og i de første 3 Dage have de derfor arbeidet og glædet sig over at se den ene Bataillon og det ene Regiment, Eskadron og Kompagni efter det andet saaledes spadserere forbi. Det saae Altsammen nysfælg ud. Men saa forlangte Folkene Brød, Pønsting, Mundering osv., og nu have de uheldigvis ikke den anden Formel, da de skulde have dem ind i Kornystret igjen, og da de bad Høire om den, sagde Høire: Nei, lad dem nu bare blive ude. Saaledes have de Herrer faaet dem ud af Kornystret, men ere nu nødt til at søde dem, Lønne dem og klæde dem. Nu have de erkjendt, det var en Feil, at de ikke fik den anden Formel med, da havde Sagen været saa let. Jeg tror gjerne, at de Herrer komme til at beklage sig over, at de ikke have lært den nye Formel at kjende. Se, den Slags Forhandling er jeg nu ingen Beundrer af. Selv om Arbeidet gaar lidt tungt, tror jeg, det er mere Dansk og naturligt, at det gaar jevnt fremad, saa at man kan følge Skridtene, og at det foregaar efter de sædvanlige parlamentariske Regler. Hvad nu selve den foreliggende Sag angaar, da har jeg jo tidligere for mit Vedkommende udtalt min Betragtning over Fremgangsmaaden, Formen og Indholdet, og dertil skal jeg henholde mig, idet jeg iøvrigt henviser til den Tillægsbetænkning fra Fællesudvalget, som jeg har medunderskrevet, og som nylig er bleven omdelt paa Thingets Bord. Jeg tror, at, hvilken Bægt man end lægger paa den ene eller den anden af disse tre Hovedindvendinger, saa er dog saa meget sikkert, at vi, som gjennem hele denne lange Samling have søgt at finde en loyal og konstitutionel Løsning af denne Sag ikke blot henset til Fremgangsmaaden, ikke ville være istand til at sanktionere dette med vort Ja. Jeg siger Nei til dette Forslag af de af mig anførte tre Grunde, nemlig Indholdet, Formen og Fremgangsmaaden, og jeg siger Nei til det ogsaa for at staa frit overfor de mange ikke tænkte og ikke anede Konsekventer af dette Lovværk og af den Behandling, som de Herrer have ladet denne Sag blive tilbed i de tre vidunderlige Dage.